

Hồi 61

Tô Phi Hùng Đêm Tối Gặp Tô Hùng

B

ao nhiều ý nghĩ đang quay cuồng trong óc thì lão già tàn tật đã đáp xuống bên tảng đá nơi chỗ Đỗ Duy Sinh đang đứng. Hai người chỉ cách nhau ba bốn thước.

Nhưng Đỗ Duy Sinh không xuất thủ, mà lại nhảy lùi lại một bước, làm cho Quân Vũ kinh ngạc vô cùng.

Đỗ Duy Sinh sợ lão già tàn tật này chẳng ?

Đôi mắt Quân Vũ nhìn hai người không chớp mắt và theo dõi từng cử chỉ một.

Lão già tàn tật cười khẩy một tiếng, nói:

- Đỗ Duy Sinh, người có nhận được ra ta là ai chẳng ?

Quân Vũ giật mình đánh thót một cái, lảo bẫm:

“Đỗ Duy Sinh là Chưởng Môn của một phái, thân phận trên giang hồ đâu phải nhỏ. Còn lão già tàn tật kia là ai mà xưng hô với Đỗ Duy Sinh một cách miệt hạ như vậy. Có lẽ lão xem Đỗ Duy Sinh không ra gì.

Đỗ Duy Sinh nhìn thẳng vào mặt lão, nói:

- Mạc huynh ! Mạc huynh chỉ mới tàn phế một đùi và một tay. Dẫu Mạc huynh có cụt cả tứ chi thì Đỗ Duy Sinh này cũng nhìn ra được.

Lão già tàn tật lại cười với giọng thâm độc, nói:

- A ! Ta tàn phế một tay một chân, nhưng ta tin chắc không bao giờ lại bại dưới tay Đỗ Duy Sinh người...

Chưa dứt lời, lão dùng một chân còn lại búng một cái, toàn thân bay bổng lên cao hơn một trượng, cánh tay vươn thẳng tới đánh vào Đỗ Duy Sinh.

Cánh tay lão già tàn tật đưa ra rất nhẹ nhàng, khiến Quân Vũ cảm giác như không có một chút sức mạnh nào.

Chàng lấy làm lạ, thầm nghĩ:

“Chưởng này nếu không phải có sức ngầm thì chắc có một sức biến hoá vô cùng lợi hại.”

Qua một năm dấn thân trên giang hồ, liên tiếp gặp nhiều hoàn cảnh phức tạp, Quân Vũ đã học thêm được nhiều kinh nghiệm chiến trường và bản thân.

Với lời nói và lối đánh của lão già tàn tật đó, Quân Vũ đoán ngay trong chiêu thế của lão chứa nhiều thâm độc.

Quả thật, Đỗ Duy Sinh không đón đỡ chưởng phong của lão mà chỉ lách mình tránh sang một bên, rồi vuốt râu cười ha hả, nói:

- Chúng ta đã hai chục năm qua không gặp nhau. Nay vừa thấy mặt lại đánh nhau như thế thật vô tình quá !

Lão già tàn tật cất giọng cười lạnh lùng, nói:

- Lần này lão phu trở bước lại giang hồ là có ý muốn thử tài các nhân vật võ lâm trong chín đại môn phái hiện nay.

Vừa nói lão vừa tung ra một chiêu và chỉ nhún mình một cái đã phóng vào người Đỗ Duy Sinh.

Lạ lùng làm sao ! Một kẻ tàn phế, cụt mất một tay một chân, mà chẳng biết lão đã dùng thân pháp gì nhảy phong phốc, nhanh như chớp sét.

Chỉ loáng mắt lão đã đánh đến ba chiêu.

Nhưng Đỗ Duy Sinh chẳng hiểu vì đâu lại không đỡ, chỉ cười một tràng dài, rồi nhảy ra xa ba trượng, vuốt râu nói:

- Mạc huynh tuy tàn tật mà võ công tiến bộ hơn trước nhiều lắm! Lão phu chưa muốn chạm tay với Mạc huynh. Xin Mạc huynh tha cho tội thất lễ ấy nhé.

Dứt lời, Đỗ Duy Sinh quay mình bỏ chạy rất nhanh.

Lão già tàn tật nhìn theo chiếc bóng của Đỗ Duy Sinh mỗi lúc một mờ dần. Lão buông một tràng cười lạnh như băng tuyết, rồi quay lại búng chân nhảy vọt đến trước mặt Quân Vũ và Thanh Loan đôi mắt đầy sát khí, mặt nhăn nheo hỏi:

- Hai đứa bay là đồ đệ của môn phái nào ?

Quân Vũ bước đến một bước, gần lại trước mặt Lý Thanh Loan, thầm vận nội công để đối phó.

Tô Phi Phụng thấy vậy cũng nhảy đến, đứng chắn ngay trước mặt Quân Vũ, hai tay xòe ra điệu giọng nói với lão già tàn tật:

- Mạc thúc thúc ! Hai người này là bạn thân của cháu, xin thúc thúc bỏ qua cho.

Lão già mỉm cười, nói:

- Được ! Đã là bạn của cháu thì ta đâu làm khó dễ.

Dứt lời, lão phất cánh tay một cái, toàn thân lão nhảy vút lên, vượt qua đầu ba người, đáp xuống trên chiếc kiệu.

Lão già này bản tánh vừa nóng nảy, vừa cổ quái, nhưng đối với Tô Phi Phụng lại rất hoà nhã.

Trước khi đi, lão còn quay lại dặn Tô Phi Phụng:

- Ta có việc phải đi trước ! Hiện giờ quanh đây cừu địch rất nhiều, cháu phải cẩn thận đề phòng lấy thân.

Tô Phi Phụng cười lạnh lạnh nói:

- Xin Mạc thúc thúc an tâm ! Nếu gặp phải cường địch thì cháu sẽ bắn tín hiệu, cầu thúc thúc đến cứu trợ.

Lão già tàn tật cười khẩy một tiếng, toan bỏ đi thì Tô Hùng đã phi thân đến trước kiệu đón lại, nói:

- Mạc thúc thúc ! Cháu có điều muốn nói, xin thúc thúc tạm ngưng bước.

Lão già trở mắt nhìn Tô Hùng như thúc giục.

Tô Hùng nói:

- Đỗ Duy Sinh là Chưởng Môn một phái võ lớn trên giang hồ hiện nay nhưng lão rất âm độc. Khi này lão không chịu giao đấu với thúc thúc mà lại bỏ chạy, cháu e lão có một mưu mô nào chăng ?

Lão già tàn tật cười ha hả, nói:

- A ! Lão già đó đâu có mưu mô gì ta há lại sợ sao ?

Tô Hùng nói:

- Theo sự suy xét của cháu thì có lẽ lão đó đi mời các cao thủ trong hai phái Điểm Thương và Tuyết Sơn chuẩn bị đối phó với thúc thúc đấy. Cháu xin cùng đi với thúc thúc để giúp đỡ trong lúc cần.

Lão già tàn tật nhún vai nói:

- Bình sanh lão làm việc gì cũng chẳng chịu nhờ ai giúp đỡ. Nhưng Tô diệt đã có nhã ý thì cứ đi với ta xem sao ?

Trong Thiên Long Bang, Tô Hùng làm Phiên Sư, trực tiếp điều khiển các phân cuộc, thay mặt cho Bang Chủ Tô Bằng Hải. Địa vị chàng không phải nhỏ, nên các bộ hạ thường gọi chàng là Tiểu Bang Chủ.

Sở dĩ lão già tàn tật chịu nhận lời là vì lão nể nang địa vị của Tô Hùng.

Tô Hùng mỉm cười, nói:

- Không phải cháu ưa đa sự, mà chính Đỗ Duy Sinh là kẻ điêu xảo khó lường. Bây giờ các phân cuộc chủ của Thiên Long Bang chưa đến, việc gì cũng phải trông cậy vào tay Mạc

thúc thúc đảm đương. Đã hơn một ngày nay cháu dò thám biết rõ địch tình ít nhiều. Nếu Mạc thúc thúc cho theo thì cháu cũng giúp ích cho Mạc thúc thúc không ít.

Lão già tàn tật thấy Tô Hùng nói có lý, sắc mặt dịu lại, gật đầu nói:

- Nếu vậy lão đâu dám từ chối lời tiểu chủ.

Dứt lời, lão vung tay một cái, tức thì hai tên đệ tử khiêng kiệu đi rất nhanh.

Tô Hùng quay đầu cười hì hì, nói với Quân Vũ:

- Xin Vũ huynh hãy trò chuyện với muội muội tôi. Nếu may mắn tôi tìm được kẻ lấy trộm Quy Nguyên Mật Tập đó, tôi sẽ thân hành báo lại với Vũ huynh.

Lời nói chưa dứt, hắn đã tung mình nhảy về phía trước mấy trượng, loáng mắt đã biệt dạng.

Quân Vũ thấy thân pháp của Tô Hùng ảo diệu, bì với năm trước lúc mới gặp nhau thì cách xa một trời một vực. Chàng thầm sợ hãi than:

“Con người này thâm độc phi thường, nhưng ngoài mặt lúc nào cũng ngọt ngào tử tế. Trong đời rất ít người như vậy...”

Chàng không để ý đến Tô Phi Phụng đang đứng bên chàng.

Bỗng Tô Phi Phụng buột miệng nói lên làm cho chàng giật mình đánh thót một cái:

- Chỉ độ một năm nay chẳng biết vì đâu võ công của Tô sư huynh lại tiến bộ đến mức đó.

Quân Vũ áy náy, trở mắt nhìn Tô Phi Phụng một lúc, nói băng quơ:

- Võ công của đại huynh cô nương còn tiến bộ hơn nữa, chứ không phải chừng đó mà thôi đâu. Tiếc rằng...

Tô Phi Phụng ngắt lời:

- Tôi ở với đại huynh tôi từ hồi nhỏ đến lớn, tánh tình và bản lãnh tôi đã biết rõ ràng. Chẳng hiểu tại sao lúc này huynh ấy lại khác hẳn như thế. Việc này bên trong chắc có một nguyên nhân nào bí ẩn.

Mã Quân Vũ không muốn nói chuyện nhiều về Tô Hùng trước mặt Tô Phi Phụng, nên nhìn nàng mỉm cười, nói:

- Người trong Thiên Long Bang đến đây rất nhiều, cô nương chắc đang bận nhiều việc quan trọng, chúng tôi không dám làm mất thì giờ của cô nương.

Dứt lời chàng toan dắt Thanh Loan quay mình bỏ đi.

Tô Phi Phụng thấy Quân Vũ tỏ thái độ lạnh nhạt như vậy vừa buồn vừa giận. Nhưng tình cảm đã làm cho lòng nàng hoà dịu, nàng nhón chân, nói lớn:

- Các người có muốn tìm lại Quy Nguyên Mật Tập chẳng ?

Câu nói đó quả có một hiệu lực giữ chân Quân Vũ lại. Chàng quay mặt, nói:

- Quy Nguyên Mật Tập hiện nay không những quyết định mạng sống của tôi, mà còn gây quan hệ rất nhiều người, xin cô nương chờ nói đùa.

Tô Phi Phụng cười dòn:

- Ai nói đùa với Vũ huynh ! Mỗi câu mỗi tiếng của tôi nói ra đều thành thật mà !

Quân Vũ thấy Tô Phi Phụng tỏ thái độ trịnh trọng, sắc mặt rất nghiêm, nên lòng có ít nhiều tin tưởng.

Chàng buông tay Lý Thanh Loan, bước đến bên Tô Phi Phụng hỏi:

- Quy Nguyên Mật Tập bây giờ hiện ở đâu, xin cô nương chỉ giùm.

Tô Phi Phụng “hừ” một tiếng, nói:

- Khi có việc cần thì Vũ huynh tỏ ra ngọt ngào, sẵn đón. Lúc xong việc thì lãnh đạm thờ ơ ! Ôi ! Lòng người đời sao oái ăm quá vậy ?

Quân Vũ cười nhạt, nói:

- Tôi tự tin là tôi không có gì làm lỗi với cô nương. Trên giang hồ lời thị phi rất nhiều, chúng ta không thể không chú trọng. Thân phụ cô nương là một kẻ hào hùng, danh tiếng của ông ai cũng kính phục. Cô nương cũng là một nữ lưu nức tiếng trong võ lâm. Còn tôi xuất thân trong phái Côn Luân, chịu rất nhiều nghiêm quy của sư môn. Nếu có tiếng tăm không tốt xảy ra giữa chúng ta, chẳng những tôi không dám gặp mặt sư môn mà đối với danh tiếng của cô nương cũng bị tổn thương một phần lớn.

Tô Phi Phụng nhếch mép cười khúc khích:

- A ! Thì ra Vũ huynh sợ mang tiếng xấu !

Nàng lại xuống giọng, khẽ miệng bên tai Quân Vũ nói nhỏ:

- Vũ huynh luôn luôn chiều chuộng sẵn sóc Thanh Loan sư muội của Vũ huynh. Như vậy không sợ mang tiếng xấu gì với đời ư ?

Quân Vũ không ngờ Tô Phi Phụng đủ can đảm nói đến câu ấy, nên ngơ ngác một lúc rồi mới đáp:

- Chúng tôi là đệ tử của phái Côn Luân, cùng là môn hạ thì đối xử thâm tình với nhau có gì không chính đáng?

Tô Phi Phụng “hừ” một tiếng, nói:

- Vị Bạch cô nương có phải đồng môn với Vũ huynh không? Nàng không phải là sư tỷ hay sư muội của Vũ huynh. Sao Vũ huynh lại luôn luôn theo sát bên mình?

Quân Vũ đáp:

- Bạch tử tử là người ân đã cứu tôi...

Tô Phi Phụng chớp mắt mấy cái, rồi nói:

- A ! Vì vậy mà Vũ huynh không sợ mang tiếng xấu với đời ?

Quân Vũ thở dài:

- Việc này không thể dùng lời biện luận làm cho kẻ khác tin được. Tôi hiểu lòng tôi trong sạch là được. Còn tiếng đời muốn dị nghị thế nào tùy ý.

Tô Phi Phụng trầm mặt, “xì” một tiếng, nói:

- Tiếng đời ! Vũ huynh cho lời nói tôi là tiếng đời ?

Quân Vũ chưa biết dùng lời nào đáp ứng thì Thanh Loan thấy nét mặt Tô Phi Phụng buồn bã, vội chạy đến nói:

- Phụng tử tử ! Vũ ca tôi có làm gì cho tử tử buồn sao ? Vũ ca tôi đối với ai cũng rất tốt, nếu có việc gì làm cho tử tử buồn chẳng qua là vô ý đó thôi, xin tử tử bỏ qua.

Lời nói chân thật của Thanh Loan làm cho Tô Phi Phụng cảm thấy tủi lòng. Nước mắt nàng bỗng tuôn trào. Nàng dựa vào vai Thanh Loan khóc nức nở.

Thanh Loan ngơ ngác không hiểu gì cả. Quân Vũ thương tình, nhưng không biết lời nào an ủi, đành đứng trở mặt nhìn sững như một con gà gồ.

Tô Phi Phụng khóc mãi không thôi. Chẳng biết lời nói của Thanh Loan có một mãnh lực nào đã khơi vào mạch sâu của nàng như vậy.

Nàng khóc vì thù, vì hận, hay vì yêu... thật chẳng ai hiểu nổi.

Qua một lúc, bỗng nàng nín bật, nói nhỏ với Thanh Loan:

- Vũ ca của muội không có lỗi gì cả. Chính tôi mới là kẻ có lỗi.

Thanh Loan trở mặt hỏi lại:

- Tử tử làm điều gì không đúng ?

Tô Phi Phụng mỉm một nụ cười thê thảm:

- Việc này ngày sau tôi sẽ nói cho Loan muội rõ. Bây giờ tôi phải đi lấy Quy Nguyên Mật Tập cho Vũ ca, nếu trễ thì hỏng việc.

Dứt lời, nàng quay lưng chạy về hướng Tô Hùng đã đi lúc nãy.

Quân Vũ thấy Tô Phi Phụng vì chuyện của chàng mà để tâm lo lắng, nên chàng hối hận, phóng mình nhảy tới trước, chặn Tô Phi Phụng lại, nói:

- Cô nương đi tìm mật tập xin cho tôi đi theo để có việc gì cô nương cần sai bảo.

Tô Phi Phụng nói:

- Lấy Quy Nguyên Mật Tập không cần phải đánh lộn với ai, Vũ huynh đi theo tôi cũng chẳng ích gì.

Ngẫm nghĩ một lúc, Tô Phi Phụng lại nói tiếp:

- Không nói dối làm gì với Vũ huynh, thân phụ tôi đã ra lệnh điều động các cao thủ trong Thiên Long Bang hội họp đến đây, mục đích cũng chỉ vì Quy Nguyên Mật Tập. Bây giờ Thiên Long Bang chúng tôi đã có một số cao thủ đến đây rồi, nhưng các phân cuộc chủ, trừ Lam Kỳ phân cuộc, thì các người khác chưa đến. Có lẽ đêm nay phụ thân tôi cùng với các phân cuộc chủ Hồng, Hắc, Bạch, Huỳnh cũng sẽ đuổi theo kịp. Ngũ Kỳ phân cuộc của Thiên Long Bang, người nào võ công cũng trác tuyệt, nếu Vũ huynh gặp họ, tốt hơn là chớ nên chạm tay.

Quân Vũ hỏi:

- Lão già tàn tật đó là người gì trong Thiên Long Bang ?

Tô Phi Phụng nhíu đôi mày liễu, nói với vẻ trịnh trọng:

- Lão là Lam Kỳ Phân cuộc chủ trong Thiên Long Bang chúng tôi. Đừng khinh lão tàn tật, võ công của lão trên đời này ít ai bì kịp.

Quân Vũ hỏi:

- Sao nghe nói đã hai mươi năm nay lão không xuất hiện trên giang hồ.

Tô Phi Phụng gật đầu:

- Đúng như vậy, lão gia nhập vào Thiên Long Bang đã từ lâu. Trừ phụ thân tôi, ít người biết.

Quân Vũ ngơ ngác:

- Tại sao vậy ?

Tô Phi Phụng đưa tay vén làn tóc mây, nói:

- Hơn mười năm nay, chức vụ Lam Kỳ phân cuộc trong Thiên Long Bang chúng tôi vẫn để trống không người nhận chức ấy. Các cao thủ võ lâm nhiều người ngấm ngầm nhưng phụ thân tôi tuyệt đối không chọn ai vào chức ấy. Mãi cho đến hai năm trước đây, phụ thân tôi có triệu tập các phân cuộc chủ để hội bàn, thì lão già tàn tật ấy đột nhiên xuất hiện, và phụ thân tôi giới thiệu cho mọi người biết lão là Lam Kỳ phân cuộc chủ.

Quân Vũ ngơ ngác như chưa hiểu:

- Tại sao có chuyện lạ lùng ấy ?

Tô Phi Phụng giải thích:

- Lão gia nhập vào Thiên Long Bang từ khi bang cuộc chúng tôi mới ra đời. Nhưng vì lão bị người ta đánh lén trọng thương, phải tìm nơi thanh vắng chữa thương. Trong hai mươi năm, lão già tàn tật ẩn cư tại hang sâu sau lưng bang cuộc chúng tôi mà chẳng một ai hay biết. Vì vậy lão mới vắng bóng trên giang hồ.

Quân Vũ lại hỏi:

- Thế thì do đâu lão bị tàn tật ? Có phải lão đã bị một cao nhân nào đánh gãy tay chân chẳng ?

Tô Phi Phụng lắc đầu:

- Không không ! Trong thời gian chữa bệnh vì vô ý nên bị tẩu hỏa nhập ma suýt chết. Lão phải hy sinh chặt cụt một tay một chân để chữa cho lành bệnh. Nhưng cũng trong thời kỳ chữa thương, võ công của lão tiến bộ phi thường. Lão luyện được các môn võ công rất âm độc, giết người như lấy đồ trong túi. Trên giang hồ hiện nay chưa chắc đã có ai đánh với lão nổi. Nếu Vũ huynh gặp lão chớ có chạm tay mà nguy đến tính mạng.

Quân Vũ giật mình nghĩ thầm:

“Lời nói của nàng không phải ngoa ! Đỗ Duy Sinh là một bậc tôn sư của một môn phái mà vừa rồi cũng không dám chống đỡ chiêu phong của lão già tàn tật đó, thì biết võ công của lão già tàn tật âm độc thế nào rồi.”

Chàng mỉm cười nói:

- Tô cô nương có lòng lo lắng đến sanh mệnh của tôi, tôi rất mang ơn.

Tô Phi Phụng đôi mắt ướt ướt, nhìn Quân Vũ, lắc đầu lia lịa nói:

- Ô ! Ô ! Không cần khách sáo ! Vũ huynh nghe lời tôi là lòng tôi thấy vui rồi, cần gì phải nói đến ân huệ.

Dứt lời, nàng quay mình bỏ chạy đi rất mau.

Quân Vũ nhìn theo cho đến lúc Tô Phi Phụng khuất bóng mới thở dài một tiếng, kéo tay Thanh Loan nói:

- Thôi ! Chúng ta trở về là hơn !

Thanh Loan mỉm miệng cười tươi, để mặc cho Quân Vũ kéo nàng chạy.

Vượt qua mấy đỉnh núi thì hai người đã về đến Bạch Vân Hiệp.

Trước cửa hang có một người áo xám, đang dáo dác nhìn quanh. Quân Vũ nhận ra được người này trước kia đã chạm tay với chàng một lần ở Diên Châu rồi ! Bây giờ hấn cởi bỏ chiếc khăn che mặt, má bên trái hấn có một vết sẹo độ hai tấc.

Thoáng thấy Quân Vũ và Thanh Loan, hấn vội kéo khăn che kín vết sẹo lại, và chạy đến trước mặt hấn hổ nói:

- Tôi phụng mệnh chủ nhân đến đón hai vị. Hiện giờ cường địch đang bao vây Bạch Vân Hiệp, hai vị không nên ham xem cảnh vật. Tốt hơn là nên theo tôi trở về.

Mã Quân Vũ biết Bạch Vân Phi đang để tâm lo lắng cho việc an nguy Bạch Vân Hiệp, nên vui vẻ nói:

- Chúng tôi đang trở về đây.

Người áo xám này chính do Lam Hải Bình đã lựa chọn trong đám vệ quân bắt đem về đây để hầu hạ Bạch Vân Phi. Hắn có tên là Thần Ưng Trần Bảo.

Từ khi hắn đến ở Bạch Vân Hiệp đã được Lam Hải Bình và Bạch Vân Phi liên tiếp truyền dạy võ công, nên bản lĩnh của hắn cũng phi thường. So với các cao thủ trên giang hồ hiện nay thì hắn cũng có hạng.

Trần Bảo đưa hai người về đến động đá sau Trủng Vân Nghiêm.

Động đá này trước kia là chỗ Thiên Cơ Chân Nhân dùng để tập luyện, vốn không có tên, nhưng vì Bạch Vân Phi tưởng nhớ đến vị cao nhân quá cố nên đặt cho nói cái tên là Ngọc Long Thạch Phủ, và cũng gọi là Thiên Cơ Thạch Thất.

Ba người vừa vào đến miệng động thì Phàn Tú Vỹ đã từ trong một gộp đá nhảy ra, trên gương mặt xấu như quỷ, nhoẻn một nụ cười quái gở, nói:

- Chủ nhân đang bàn với Lam cô nương tìm kế kháng địch. Các người hãy vào đây mau.

Mã Quân Vũ thấy Phàn Tú Vỹ đeo bao tay, cầm một nắm độc sa, giật mình thầm nghĩ:

“Ồ ! Nếu là người lạ thì thiếu phụ xấu xí này tung nắm độc ra ấy ắt toi mạng rồi. Dẫu là tay cao thủ mà gặp Phàn Tú Vỹ phục kích như thế không khỏi thoát chết.”

Ba người nào vào nhà đá. Từ bên trong bốc ra một mùi thơm mát rượi.

Bạch Vân Phi mặc áo xanh màu lục, tóc xoắn trên vai, eo thắt dây lụa trắng, khuôn mặt như mảnh trăng rằm. Trong trang phục này còn cảm thấy nàng uy nghiêm không thể tả.

Quân Vũ không dám nhìn lâu, quay mặt sang phía khác. Ngờ đâu chàng lại bắt gặp đôi mắt sáng quắc của Lam Tiểu Diệp đang chăm chăm nhìn chàng.

Lam Tiểu Diệp toàn thân mặc đồ trắng như tuyết, thân mình kiều diễm vô cùng. Trong ánh mắt Tiểu Diệp như chứa đựng một cái gì hờn căm, xoi mói.

Lại một lần nữa, Quân Vũ phải xoay mặt đi nơi khác.

Nghe Tiểu Diệp “hứ” một tiếng nho nhỏ. Bốn cô gái đứng hầu quanh nàng cũng tiếp theo “hứ” mỗi người một tiếng.

Những tiếng “hứ” ấy chẳng khác nào những mũi dao đâm vào lòng Quân Vũ. Chàng thấy khó chịu, ngột ngạt làm sao.

Quân Vũ cảm thấy vừa đau khổ, vừa nhục nhã, không hứng chịu nổi. Hùng khí của chàng lại nổi dậy, nhưng chàng không biết phải sao cho đã giận, chàng cũng “hừ” một tiếng trả đũa rồi quay mặt bỏ đi. Tiếng “hừ” của chàng còn to hơn những tiếng “hừ” của các thiếu nữ kia.

Nhưng vẫn chẳng yên thân. Đằng sau chàng mấy bóng người chớp động, tiếp theo đó bốn cô gái nhảy đến nắm vào lưng chàng.

Quân Vũ vốn có tánh cao ngạo, trước đây đã bị Tiểu Điệp và bốn cô gái này khinh miệt, cho chàng là đứa trộm cắp, bây giờ lại nhìn chàng bằng nửa con mắt thì danh dự chàng còn gì.

Do đó, khi nghe hơi gió vùn vụt đằng sau, biết là bốn cô gái kia theo tóm cổ mình. Trong cơn tức giận, Quân Vũ không còn suy nghĩ gì nữa, liền quay mình lại, vung chưởng quét ngang một đường, chưởng thế rất ác độc.

Bốn cô gái tuy đã được Lam Tiểu Điệp đem những võ công ghi trong Quy Nguyên Mật Tập truyền thụ ít nhiều, song kinh nghiệm chiến đấu còn non kém, không đủ sáng suốt để ứng biến. Thấy Quân Vũ đánh ra chưởng thế quá mạnh, họ liền nhảy lui lại hơn tám bước.

Quân Vũ mặt hầm hầm, toan xông tới tiếp chiêu, thì bốn cô gái đã nhảy tới án ngự trước cửa động, không cho chàng ra.

Cơn tức giận như nghẹn thở, Quân Vũ ngậm vận nội công toan phát chưởng bủa tới, để giành lấy đường mà thoát ra ngoài động đá.

Nhưng bốn cô gái kia cũng không nhịn. Cứ xem sắc mặt của họ cũng đoán biết được rằng nếu Quân Vũ làm hỗn thì họ cũng quyết ăn thua đủ.

Tình thế khẩn trương, Bạch Vân Phi vội bước tới nói với Quân Vũ:

- Vũ huynh định nhảy ra ngoài động đá làm gì mà mặt mày hầm hực như thế ?

Quân Vũ cắn răng nuốt nước bọt đánh “ực” một tiếng, không đáp.

Bạch Vân Phi quay sang nói với Lam Tiểu Điệp:

- Lam muội muội ! Muội muội đối xử với chàng như thế để làm gì ? Chắc gì chàng ta đã lấy trộm Quy Nguyên Mật Tập sao ?

Lam Tiểu Điệp bình thản đáp lời:

- Tuy hấn chưa trực tiếp trả lời với muội là hấn lấy trộm Quy Nguyên Mật Tập song hấn đã hứa với muội trong ba ngày hấn sẽ tìm bộ vũ thư đó đem giao trả cho muội. Muội vị tình tỷ tỷ và Loan cô nương nên chấp nhận lời khẩn cầu của hấn. Nếu lại để hấn thoát đi thì trời đất mông mênh biết tìm đâu ra hấn mà bắt đền?

Bạch Vân Phi cau mày, lòng nàng như kim châm. Nàng bước đến Quân Vũ hỏi nhỏ:

- Vũ huynh đã không lấy Quy Nguyên Mật Tập, tại sao lại nhận lời trong ba ngày đi tìm về giao cho người ta ?

Quân Vũ buồn bã nói:

- Lam cô nương nhất định nghi tôi lấy trộm Quy Nguyên Mật Tập bắt ép tôi phải giao trả lại. Tôi không có lấy thì biết làm sao mà giao. Lam cô nương là người ơn đã cứu mạng tôi, chẳng lẽ tôi liều chết dùng vũ lực đánh lại cô nương để minh oan hay sao. Tôi buộc lòng phải hứa làm cái việc đó để vừa minh oan, vừa bảo tồn được ân nghĩa.

Bạch Vân Phi buồn bã cúi mặt, nói:

- Không lấy thì phải dùng lý lẽ biện bạch, sao lại nhận lời bừa bãi như vậy ?

Mã Quân Vũ nói:

- Tôi hứa trong ba ngày đi tìm Quy Nguyên Mật Tập không phải không có lý do. Quy Nguyên Mật Tập để trong phòng cô nương mà tự mất đi thì ai vào mà lấy ? Điều này tôi nghĩ cho một người.

Bạch Vân Phi đột nhiên đôi mắt sáng quắc lên, hỏi lớn:

- Có phải Vũ huynh muốn nói đến Tô Hùng chăng ?

Quân Vũ gật đầu:

- Phải ! Tôi nghi hấn ! Nhưng chưa có bằng cứ thành chưa thể nói được...

Bạch Vân Phi đôi mày liễu dựng ngược lên sắc như hai mũi kiếm. Nàng gằn giọng:

- Không sai ! Nhất định tên gian manh đã lấy trộm lúc vào phòng tôi nói chuyện với Vũ huynh. Tôi nhớ ra rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Chúng ta phải đi tìm hấn cho gấp mới được.

- Tô Phi Phụng có hẹn tôi đêm nay vào canh hai gặp tôi ở Bạch Vân Hiệp, để trả lại Quy Nguyên Mật Tập cho tôi.

Bạch Vân Phi “hứ” một tiếng nói:

- Con quỷ nhỏ đó cũng không kém gì đại huynh của nó, lòng dạ quỷ quyết, làm sao mà tin được.

Quân Vũ thở dài, gục đầu không đáp.

Lam Tiểu Diệp thấy Bạch Vân Phi tìm cách bào chữa cho Quân Vũ lại tỏ bày tình cảm nên bực bội vẫy tay gọi bốn nàng tỷ nữ trở lại, rồi cùng nhau lui về phía sau động đá.

Quân Vũ cử chỉ của Tiểu Diệp lòng buồn bã, nói:

- Người ân của tôi đã quyết lòng nghi cho tôi là kẻ trộm cắp thì dẫn có dùng lời biện bạch cũng vô ích. Tôi cố gắng đem mạng sống đi tìm Quy Nguyên Mật Tập mà đổi lấy danh

dự. Xong việc nếu còn sống sót thì tôi sẽ cùng Thanh Loan trở lại Côn Luân Sơn, khỏi phải ở đây làm phiền Bạch tử tử.

Bạch Vân Phi nói:

- Hiện giờ xung quanh Bạch Vân Hiệp đều có cường địch bao vây ! Việc nghi ngờ nhau hãy tạm gác để lo việc đối phó với kẻ địch. Theo tôi đoán thì Lam Tiểu Điệp hiểu lầm Vũ huynh mà thôi. Qua một thời gian sống chung với nhau, tôi chắc Lam muội muội tôi cũng hiểu được Vũ huynh phần nào.

Quân Vũ lắc đầu chán ngán:

- Tôi không hy vọng điều đó. Chỉ mong sớm lấy lại được Quy Nguyên Mật Tập để rõ trắng đen.

Bạch Vân Phi nói:

- Đêm nay Tô Phi Phụng hẹn gặp Vũ huynh để trao trả Quy Nguyên Mật Tập. Vậy tôi sẽ theo Vũ huynh phòng điều bất trắc. Vũ huynh thương thế mới lành, không nên có nhiều cử động mạnh. Hiện giờ tôi sẽ giúp Vũ huynh quét dọn căn nhà đá phía Tây trong động này để nghỉ ngơi một lúc.

Giọng nói của Bạch Vân Phi chứa đầy lo lắng và thương hại.

Quân Vũ đứng trước thâm tình như vậy không dám trái lời, vội chấp tay tiến bước hướng vào căn phòng đá phía tây.

Bạch Vân Phi lại nắm tay Thanh Loan nói:

- Loan muội chạy xuôi chạy ngược chắc cũng đã mệt lắm rồi, hãy theo về phòng tử mà nghỉ.

Thanh Loan đôi mắt lóng lánh hai giọt nước mắt, buông tiếng thở dài, hỏi Bạch Vân Phi:

- Vì đâu Lam cô nương lại gắt gỏng với anh Vũ như vậy ?

Bạch Vân Phi nhoẻn một nụ cười thâm kín nói:

- Lam muội vì ảnh hưởng lời di ngôn của thân mẫu, tưởng rằng trên thế gian này hễ là đàn ông thì ai cũng xấu xa dè tiện cả. Vũ huynh là đàn ông, nên không tránh khỏi thành kiến của nàng.

Thanh Loan thở dài:

- Vũ ca tốt lắm, không phải như người khác. Sao Bạch tử tử không nói cho Lam tử tử biết.

Bạch Vân Phi nói:

- Thành kiến ấy đã in sâu trong óc Lam muội rồi, bây giờ có nói cũng chẳng ích gì. Tỷ hy vọng thời gian đụng chạm với đời, Lam muội muội sẽ hiểu rõ thực tế hơn.

Thanh Loan gục đầu như suy nghĩ điều gì, và nói:

- Bạch tỷ tỷ đã nghĩ thì điều đó chắc không sai.

Bạch Vân Phi cười hề hề, nói:

- Tỷ đâu phải thần thánh gì mà Loan muội quá tin tưởng như vậy. Có điều là đã có mặt tỷ nơi đây, tỷ quyết không để ai đè ép, đối xử tàn nhẫn với Vũ huynh.

Dứt lời, Bạch Vân Phi quay lại ra lệnh cho Trần Bảo:

- Người đi gọi Tùng Vân và Tú Vỹ về đây để hợp lực canh phòng nơi cửa động. Chỉ cần canh giữ ở cửa Thiên Cơ thạch phủ mà thôi, còn các nơi khác không cần để ý đến. Theo ta nghĩ hiện nay các Chưởng Môn của các phái đều gặp nhau tại đây. Thế nào họ cũng choảng nhau một trận trước khi vào nơi đây.

Trần Bảo được lệnh liền đi tìm Tú Vỹ và Tùng Vân. Ba người họ lại canh giữ thạch động.

Màn đêm đen đặc, cảnh lặng lẽ nghe rợn người.

Từng luồng gió lạnh thổi đến, vài chiếc lá vàng rơi.

Bỗng vài tiếng hú từ xa vọng lại, xé tan cảnh yên lặng của núi rừng. Tiếng hú cứ kéo dài mãi như gần như xa, cứ tiếng này rú lên, thì tiếng khác đáp lời.

Bọn Trần Bảo biết các cao thủ võ lâm đang hoạt động xung quanh Bạch Vân Hiệp, song vì có lệnh của chủ nhân bảo canh giữ cửa thạch động nên lão không hề để ý đến.

Phàn Tú Vỹ và Tùng Vân lúc đó cũng đã ráo riết canh chừng các lối vào thạch thất. Còn bên ngoài mặc cho họ muốn làm gì thì làm.

Tiếng rú vang lên từng hồi, nhưng thạch thất vẫn nằm trong yên lành, không một bóng người nào bén mảng đến.

Đêm tối hải hùng trôi trong chờ đợi...

Vào lúc canh hai, Quân Vũ thay đổi trang phục dạ hành, đeo kiếm vào lưng ra đi.

Chàng đã nghỉ ngơi mấy giờ đồng hồ nên tinh thần khá đầy đủ.

Phàn Tú Vỹ và mấy người canh gác đã có tin trước, nên tránh cho Quân Vũ ra đi, không hề hỏi han gì cả.

Mây đen phủ kín trăng sao, gió rít từ cơn qua các cành thông réo rắc, đường núi chập chùng trong bóng tối u buồn.

Mã Quân Vũ đi quanh quần một hồi vẫn chưa thấy bóng Tô Phi Phụng đến.

Chàng nóng lòng nghĩ đến Quy Nguyên Mật Tập chẳng biết đã lọt vào tay ai. Nếu Quy Nguyên Mật Tập không tìm được, chàng phải mang tiếng trộm cắp thì thà chết còn hơn.

Sương xuống nhiều ! Màn đêm mỗi lúc như dày thêm !

Quân Vũ trở mắt nhìn khắp xung quanh, mặc dầu mặt chàng rất tinh anh nhưng cũng không sao nhìn thấy ngoài hai trượng.

Chàng lầm bầm:

“Không lý Tô Phi Phụng dối gạt mình ? Nàng gạt mình để làm gì ?”

Bỗng trong một lùm cây cách chừng năm trượng có một luồng ánh sáng xẹt ra, tiếp theo một giọng nói lạnh lạnh:

- A ! Tôi không ngờ huynh lại giữ đúng hẹn !

Giọng nói như mừng rỡ, như hấp tấp !

Quân Vũ nghe qua đã rõ đó là ai rồi. Chàng vẫn đứng thản nhiên trở mắt nhìn về phía ấy.

Chỉ loáng mắt một bóng người đã đứng sững trước mặt chàng. Bóng người này đúng là Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng.

Quân Vũ hỏi:

- Tô cô nương có tìm được Quy Nguyên Mật Tập chẳng ?

Tô Phi Phụng buồn bã nói:

- Hôm nay tìm chưa được, nhưng ngày mai nhất định phải tìm ra. Tôi không để quá ba ngày đâu.

Vẻ sốt sắng và thành thực của Phi Phụng làm cho Quân Vũ cảm kích không ít. Tuy nhiên, chưa tìm ra Quy Nguyên Mật Tập thì lòng chàng còn nặng trĩu lo âu.

Chàng nói:

- Lời hứa của cô nương không làm cho tôi hy vọng lắm, nhưng sự sốt sắng của cô nương đã làm cho tôi mang ơn nhiều rồi. Hiện giờ trong núi thẳm rừng hoang này sắp diễn biến nhiều việc trọng đại. Cô nương thân phận một Phiêu Sư của Thiên Long Bang, chắc đang có nhiều việc hệ trọng cần làm. Tôi không dám làm rộn cô nương nhiều quá, vậy xin cáo từ.

Dứt lời, chàng lễ phép chào Phi Phụng rồi quay mặt bỏ đi.

Phi Phụng thấy thái độ lạnh nhạt của chàng vừa giận vừa thẹn, tung mình nhảy tới trước mặt nắm tay Quân Vũ hỏi:

- Huynh muốn bỏ đi dễ dàng như thế sao ?

Quân Vũ nghe Phi Phụng hỏi gắt gỏng, lấy làm lạ, đáp:

- Đã không còn việc gì để nói thì còn ở đây làm gì ?

Tô Phi Phụng ngửa mặt lên trời, cười một chuỗi cười dài lạnh như băng giá.

Quân Vũ hất tay Phi Phụng ra, bỗng nàng lẹ như chớp điểm vào hai huyệt đạo Vân Môn và Kiên Tĩnh của Quân Vũ.

Vì bất ngờ, chàng không kịp đề phòng, chỉ còn biết vận sức để hoá giải huyệt đạo, rồi trở mắt nhìn Phi Phụng nói:

- Tô cô nương muốn ép Quân Vũ này so tay sao ?

Tô Phi Phụng cười lạnh một tiếng, rồi hỏi lại:

- Ủ ! Tôi có điều gì hèn hạ mà huynh khinh bỉ tôi như vậy ?

Quân Vũ cười nhạt nói:

- Không biết tôi có cử chỉ nào gọi là khinh người mà cô nương buộc tôi như thế, xin cô nương nói rõ.

Tô Phi Phụng bối rối không biết phải đáp lời ra sao trầm nghĩ:

“Ủ ! Tuy hẳn đối với ta nhạt nhẽo, nhưng không thể gọi là khinh bỉ, ta thật khó nói cho hẳn hiểu được.”

Nàng đang suy nghĩ thì Quân Vũ lại thở dài một tiếng, và dịu giọng nói:

- Quý bang cuộc hiện nay thực lực mạnh nhất trên chín phái võ lâm. Chúng ta tuy không có ân oán nhau, nhưng trên bước giang hồ biết đâu chẳng vì một xích mích nào đó mà hai bên trở thành cừu địch. Lời nói của tôi hàm ý sau này xin cô nương hiểu cho. Tấm thịnh tình của cô nương đối với tôi thực ra tôi chẳng bao giờ quên. Nếu tôi còn sống trên thế gian này ngày nào thì ơn ấy tôi sẽ còn nghĩ tới.”

Đôi mắt rướm lệ, Tô Phi Phụng nói:

- Đã một lần ở Xuyên Tây, Vũ huynh cứu mạng tôi. Dẫu tôi có ơn gì đối với Vũ huynh, thì cũng coi như không đáng kể nữa. Vũ huynh không có điều gì đáng trách. Tôi tự trách tôi mềm yếu, đã để tâm hồn dồn ép vào con đường cùng.

Hốt nhiên, Phi Phụng đưa tay lau khô hai dòng nước mắt rướm trên đôi má, rồi buồn bã ngâm:

“Thân tầm đến thác tơ chưa dứt”

“Ngọn nến tắt rồi lệ chưa khô”

Ngâm xong hai câu thơ nàng lại ngẩng mặt lên cười như điên như dại. Tiếng cười chứa cả hờn, giận, oán, than.

Quân Vũ lấy làm thương tâm, trở mắt nhìn nàng trong thấy tiếng cười có pha hai giòng lệ lóng lánh chảy xuống má !

Ôi ! Đau đớn thay !

Bỗng nhiên, toàn thân nàng rung động. Rồi chớp mắt một cái, nàng đã vụt chạy đi. Trong bóng tối đen ngòm, không còn thấy gì nữa. Và tiếng cười như man dại cũng xa dần.

Quân Vũ đứng trơ ra đó như một con gà gổ. Cho đến lúc Phi Phụng đã khuất dạng mà chàng cũng chưa hay.

Bây giờ gió đêm thổi mạnh, tiếng hú từ xa vang lại từng hồi, mây đen phủ kín, tiếng sấm chớp nổi lên chốc chốc xé màn trời đêm.

Bỗng qua tiếng sấm sét ấy có tiếng la hét theo gió thoảng đến. Rồi đến một tràng cười to hô hố vang lên.

Cảnh hỗn loạn dường như bắt đầu khơi nguồn một đêm sắt máu.

Quân Vũ lợi dụng làn chớp sáng, phóng mình về phía có tiếng la, thì thoáng thấy lão già tàn tật đang ngồi trên kiệu tre, còn Đỗ Duy Sinh và một lão già thân thể lùn thấp, mặc áo mè trắng, lưng thắt nịt tơ hồng, hàm râu trắng muốt, đang đứng gần đường lão già tàn tật...

Lão già áo trắng đó chính là Chưởng Môn của phái Tuyết Sơn, tên là Bạch Y Thần Quân Đằng Lô, một nhân vật lừng danh giang hồ.

Hôm trước Quân Vũ và Tô Hùng núp trong hang đá đã thấy lão một lần rồi. Lão cùng với hai phái Hoa Sơn và Điểm Thương âm mưu bàn kế hoạch để đối phó với các nhân vật trong Thiên Long Bang.

Luồng sét chớp sáng và tắt lịm. Đêm tối lại bao trùm cảnh vật.

Bỗng nhiên có một bàn tay mềm mại nắm nhẹ vào cánh tay Quân Vũ, và có tiếng oanh thỏ thẽ bên tai:

- Đừng lên tiếng ! Hãy theo tôi tìm nơi ẩn núp để xem trận đấu quyết liệt sắp diễn ra do các tay cao thủ võ lâm đang âm mưu sát phạt nhau.

Quân Vũ biết đó là Bạch Vân Phi, nên không có chút gì phản ứng.

Bạch Vân Phi nội lực uyên thâm nên đôi mắt tinh tường. Trong đêm tối như mực mà nàng nắm tay Quân Vũ kéo đi như gió. Hai người đến núp vào một cây tùng gần đó, rất kín đáo.

Bỗng một tiếng hét điên cuồng nổi lên, tiếp theo có những tiếng rên thảm thiết, cách chỗ Quân Vũ không xa lắm.

Quân Vũ đoán biết có kẻ đang ác đấu và đã bị thương.

Trong lúc hai người đang để tâm nghe ngóng thì bỗng Bạch Vân Phi hét lên một tiếng nhỏ, đưa tay phất ra đằng sau một cái, gió lộng vù vù, lá rụng xào xạc.

Tiếp theo đó, có tiếng Tô Hùng cười ha hả, nói:

- Hai vị mới đến đây sao ? Đừng có lên tiếng đấy nhé ! Bất cứ người nào trong môn phái nào mà phát giác được chúng ta trên lùm cây này thì chúng ta không còn được cái điểm phúc chứng kiến cuộc tranh hùng của họ đâu.

Bạch Vân Phi chưa kịp trả lời thì đã nghe phía trước mặt Đỗ Duy Sinh cười hì hì, nói:

- Lão Mạc ! Đêm nay người đã sa vào cạm bẫy ta rồi, muốn thoát ra để cầu sống thì cũng không còn được nữa. Ta nghĩ thân phận của người trên giang hồ, nên muốn để cho người tự tiện mà bảo vệ thanh danh.

Một tràng cười quái dị nổi lên, tiếng cười ngạo nghễ ấy như đáp lời của Đỗ Duy Sinh. Qua một lúc, lão già tàn tật mới cất tiếng nói:

- Ta chỉ sợ đêm nay bọn người phải chôn xác trên Bạch Vân Hiệp này.

Bỗng một tiếng hét lớn, tiếp theo vài tiếng rên rỉ từ xa vọng lại, rồi chìm dần trong tiếng sét giữa trời đêm.

Bạch Vân Phi lợi dụng tiếng sét ấy, vòng tay trái ra đằng sau, đánh thẳng về phía Tô Hùng.

Tay trái của Bạch Vân Phi tuy đánh ra, nhưng đó chỉ là một đòn giả tạo, để nhử cho Tô Hùng né tránh, rồi nàng mới dùng Thiên Chấn Chỉ Thần Công sát địch.

Đâu ngờ nàng đánh ra không thấy Tô Hùng phản ứng, và cũng không thấy hắn có cử động né tránh nào.

Như thế đủ biết Tô Hùng khôn ngoan quá sức, không dễ gì mắc mưu địch.

Lại nghe có tiếng cười hì hì của Tô Hùng vang đến.

Bạch Vân Phi lời nói đầy giận dữ:

- Mặc dù người đa mưu quỷ kế thế nào đi nữa mà đêm nay người không chịu trả Quy Nguyên Mật Tập thì đừng mong sống sót.

Vừa nói, Bạch Vân Phi đưa mắt dò xét chung quanh.

Tô Hùng cất giọng nho nhỏ nói:

- Bây giờ chung quanh miếng đất nhỏ này không biết có bao nhiêu cao thủ trong thiên hạ, hiệu xưng là tôn sư, đang mở một cuộc tranh hùng ác liệt. Cuộc gặp gỡ này ngàn năm chưa chắc đã có, tốt hơn là chúng ta nên ngồi im mà xem. Chưởng phong của cô nương phát ra vừa rồi may mà gặp lúc trời sấm sét, nếu không họ phát giác ra được, chúng ta không thể ngồi đây được nữa.

Bạch Vân Phi tuy ghét Tô Hùng đến thậm tệ nhưng thấy lời nói của hắn cũng phải. Hiện giờ lúc các cao thủ thuộc vào hạng đệ nhất võ công đang độ sức nhau. Nếu đánh Tô Hùng thì tất nhiên các cao thủ trong Thiên Long Bang phải quay sang cứu hắn. Như vậy kẻ thù của các môn phái lại quay sang chống với nàng thì là điều bất lợi.

Suy nghĩ một lúc, Bạch Vân Phi dần cơn giận, nói nhỏ với Tô Hùng:

- Dẫn cho tình thế hỗn loạn bức nào, người cũng đừng hòng bỏ chạy khỏi nơi đây. Đêm nay ta quyết lột da, xẻ thịt người đấy.

Tiếng sấm chớp mỗi lúc mỗi nhiều. Khung trời đen ngịt, và trong loáng mắt mưa đổ xuống ào ào.

Ba người tuy đang núp trong lùm cây tùng rậm, nhưng mưa nặng hạt quá, làm cho cả ba đều ướt như chuột lột.

Bạch Vân Phi nắm tay Quân Vũ nói nhỏ:

- Vũ huynh bệnh mới khỏi, trong người còn yếu, hãy ngồi yên vận khí lấy lại sức nóng trong người, tôi sẽ giúp thêm sức cho Vũ huynh.

Quân Vũ chưa kịp trả lời thì một luồng nội công ấm áp từ bàn tay Bạch Vân Phi chuyển sang, chậm chậm đi vào nội phủ của chàng.

Chàng biết rằng Bạch Vân Phi đang vận sức giúp chàng hành công, nên chàng vội bỏ hết các ý nghĩ phức tạp ngưng thần điều hành chân khí.

Trận mưa to này đúng nửa canh giờ, làm cho trũng đất lòng chảo này đọng nước hơn nửa tấc.

Không biết trận mưa đó đã làm cho nhụt chí chiến đấu của mọi người, hay vì họ đang chuẩn bị sức lực để giao tranh, mà suốt nửa tiếng đồng hồ vẫn không nghe một tiếng la hét nào thêm.

Mưa tạnh mây tan ! Gió thổi mạnh ! Trời trong sáng trở lại !

Một vùng trăng hiện ra, ánh sáng như sữa đục, chiếu vào cảnh núi rừng ướt đầm lóng lánh như pha lê.

Bấy giờ Quân Vũ cũng vừa điều hành chân lực xong. Trong người chàng được Bạch Vân Phi truyền chân lực, nên cảm thấy sáng suốt, khoẻ khoắn vô cùng.

oOo